

Dilbəra, mən səndən ayru ömrü, canı neylərəm?
Tacü-təxtü, mülkü-malü, xanimanı neylərəm?

İstərəm vəсли-camalın ta qılam dərdə dəva,
Mən sənin bimarınam, özgə dəvanı neylərəm?

Ey müsəlmanlar, bilin kim, yar ilə xoşdur cahan,
Çünki yordan ayru düşdüm, bu cahani neylərəm?

Çox dualar qılımışam mən xalıqın dərgahına,
Çün muradım hasıl olmaz, mən duanı neylərəm?

Dilbər aydır, ey Nəsimi, sabir ol, qılma fəğan,
Mən bu gün səbr eyləsəm, danla fəğanı neylərəm?

***

Yarə qılan vəfasını, yara qılır cəfasını,
Ey dil, anın cəfasına qatlan, unut vəfasını!

Kim ki, irişmək istədi uca boyun vüsalına,
Oldu həmişə fərz ana çəkmək anın bəlasını.

Dərd ilə xoş keç, ey könül, qəmdən usanma, çün bilir
Aşıqi-dərdiməndinə dərdi verən, dəvasını.

Zülfü qaşın qarasına bağlamayan kişi könül,
Bilməmiş ol üzüqara, zülfü qaşın qarasını.

Vəslü fəraqa vasitə çünki qədərdir, ey könül,
Cəhd ilə kimsə qadirin mən edəməz qəzasını.

Kövnü məkana vəslini qiymət edüb, bəha qılan,
Yoxdur anın gözündə nur, bilməz anın bəhasını.

Ta bilələr ki, az imiş aləmə feyzin, ey günəş,
Yerdəvü gökdə göstərər mehri-rüxün ziyanını.

Kəbə üzündür, ey sənəm, üzünə səcdə eylərəm,
Hacisiyam bu Kəbənin, mən bilirəm səfasını.

Ayinəsində görmeyən surəti-nəqşini əyan,
Ayinədən gedirməmiş ol qaragünlü pasını.

Zülfü-dütasını anın kövnü-məkana, ey könül,
Al və iki cahana sən vermə bir incə tasını.

Canıma şol ala gözün eylədigi cefaları
Ol nə bilir ki, görməmiş gözlərinin alasını.

Gərçi etasıdır cəfa aşiqə şol vəfasızın,

Can ilə istər, ey könül, aşiq anın etasını.

Çinü Xətaya surətin nəqşini göndər, ey sənəm,
Ta bütü-Çinə tapanın göstərəsən xətasını.

Gərçi sözü Nəsiminin qabili-kimiya imiş,
Tuncü hədidə sanma kim, xərc edə kimyasını.

